

οἱ μὲν πλείους ὥριζον ὡς ἐξῆς τὴν ἀλληλουχίαν τῶν ἀστέρων ὡς πρὸς τὴν γῆν, ἀρχόμενοι ἀπὸ τῆς κατωτέρης πάντων σελήνης. Σελήνη, Ἑρμῆς, Ἀφροδίτη, ἥλιος, Ἄρης, Ζεὺς, Κρόνος καὶ τελευταῖον οἱ ἀπλανεῖς ἀστέρες. Τινὲς ἔτασαν ἐν τῇ σειρᾷ ταύτῃ τὸν ἥλιον ἀμέσως μετὰ τὴν σελήνην καὶ ἄλλοι τὴν Ἀφροδίτην πρὸ τοῦ Ἑρμοῦ· ὁ δὲ Παρμενίδης ἔλεγε τὴν Ἀφροδίτην ἀπωτάτω τῆς γῆς κειμένην καὶ ἔτασε τὸν ἥλιον ἀμέσως μετ' αὐτήν, ἀμφοτέρους ἐν τῷ αἰθέρι, κατωτέρω δὲ τοῦ ἡλίου ἔθετε τοὺς λοιποὺς ἀστέρας ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ πυρός. Κατὰ τὸν Ἀναξίμανδρον, τὸν Μητρόδωρον, τὸν Κράτητα καὶ ἄλλους, ὁ ἥλιος ἀπέχει πλείωτερον ὅλων τῶν ἄλλων ἀπὸ τῆς γῆς, μετ' αὐτὸν ἔρχεται ἡ σελήνη, ἔπειτα οἱ ἀπλανεῖς ἀστέρες καὶ κατόπιν τούτων, οἱ πλησιέστεροι ὅλων εἰς τὴν γῆν πλανῆται. Καὶ κατὰ τὸν Λεύκιππον δὲ ὁ ἥλιος ἀπέχει πλείωτερον ὅλων τῶν ἄλλων ἀπὸ τῆς γῆς, ἡ δὲ σελήνη εἶναι ἐξεναντίας πλησιεστάτη ταύτης, ὥστε οἱ λοιποὶ πλανῆται ἴστανται μεταξὺ σελήνης καὶ ἡλίου.

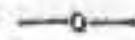
Ἡ ἀπόστασις τῶν πλανητῶν ἀπὸ τε τῆς γῆς καὶ ἀπ' ἀλλήλων ὥριζετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διχροστροφῶς καὶ ὅλως αὐθαίρετως. Οἱ πλείστοι δὲν ὁμιλοῦσιν εἰμὴ περὶ τῆς ἀποστάσεως τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης ἀπὸ τῆς γῆς· καὶ κατὰ μὲν τὸν Ἑμπεδοκλέα, ὁ ἥλιος, τοῦ ὁποίου ἡ περιδρομὴ ἀποτελεῖ τὰ ἀπώτατα ὅρια τοῦ κόσμου, δὲν ἀπέχει ἀπὸ τῆς γῆς εἰμὴ τρεῖς ὅσον ἡ σελήνη, κατὰ δὲ τοὺς μαθηματικούς, ἑννεκαιδεκάκις. Ὁ Ἀρχιμήδης, ὅστις ἔτασε τὸν ἥλιον τριακοντάκις ἢ τὴν σελήνην ἀπωτέρω τῆς γῆς, ὥριζε τὴν ἀπόστασιν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ κέντρου τῆς τελευταίας ταύτης εἰς 5000 διαμέτρα τῆς γῆς. Ὁ Ἑρατοσθένης ἔλεγε τὴν σελήνην ἀπέχουσιν τῆς γῆς 780,000 στάδια, τὸν δὲ ἥλιον, 4,080,000 στάδια. Ὁ δὲ Σουλπίκιος Γάλλος ἡρίθμει μεταξὺ γῆς καὶ σελήνης στάδια 126,000, μεταξὺ δὲ σελήνης καὶ ἡλίου τὸ διπλάσιον, καὶ μέχρι τοῦ ζωδιακοῦ, τὸ τριπλάσιον. Πληρέστεροι εἶναι οἱ ὑπολογισμοὶ τοῦ Πυθαγόρου, Ἀρχιμήδους καὶ Πλάτωνος. Οἱ δύο πρῶτοι συμφωνοῦσιν ἐντελῶς πρὸς ἀλλήλους, ἐκτὸς ὅτι ὁ Πυθαγόρας ὀρίζει τὴν ἀπόστασιν ἀπλῶς κατὰ τόνους, ὁ δ' Ἀρχιμήδης ἀκριβέστερον κατὰ στάδια. Ὅθεν κατ' αὐτοὺς ἡ ἀπόστασις τῆς σελήνης ἀπὸ τῆς γῆς συμποσοῦται εἰς ἓνα τόνον (ἥτοι 12,600 στάδια)· τοῦ Ἑρμοῦ ἀπὸ τῆς σελήνης εἰς $1/2$ τόνου (6300 στάδια)· τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, πάλιν εἰς $1/2$ τόνου (6300 στάδια)· τοῦ ἡλίου ἀπὸ τῆς Ἀφροδίτης εἰς $1 \frac{1}{2}$ τόνου (18,900 στάδια)· τοῦ Ἄρεως ἀπὸ τοῦ ἡλίου, εἰς 1 τόνον (12,600 στάδια)· τοῦ Διὸς ἀπὸ τοῦ Ἄρεως εἰς $1/2$ τόνου (6300 στάδια)· τοῦ Κρόνου ἀπὸ τοῦ Διὸς εἰς $1/2$ ὁμοίως τόνου (6300 στάδια)· τελευταῖον τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων ἀπὸ τοῦ Κρόνου εἰς $1 \frac{1}{2}$ τόνου (18,900 στάδια). Ὁ δὲ Πλάτων ὀρίζει τὴν ἀπόστασιν τῶν πλανητῶν κατὰ μονάδας, ὡς ἐξῆς· ἀπὸ τῆς γῆς μέχρι τῆς σελήνης = 1, ἀπὸ τῆς σελήνης μέχρι τοῦ ἡλίου = 1, ἀπὸ τοῦ ἡλίου μέχρι τῆς Ἀφροδίτης = 1, ἀπὸ τῆς Ἀφροδίτης μέχρι τοῦ Ἑρμοῦ = 1, ἀπὸ τοῦ Ἑρμοῦ μέχρι τοῦ Ἄρεως = 4,

ἀπὸ τοῦ Ἄρεως μέχρι τοῦ Διὸς = 4, ἀπὸ τοῦ Διὸς μέχρι τοῦ Κρόνου = 18· ὥστε ὁ μὲν ἥλιος ἀπέχει ἀπὸ τῆς γῆς δις ἢ ὅσον ἡ σελήνη, ἡ δὲ Ἀφροδίτη, τρίς, ὁ δ' Ἑρμῆς, τετράκις, ὁ δὲ Ἄρης, ὀκτάκις, ὁ δὲ Ζεὺς, ἑννεακις, ὁ δὲ Κρόνος, ἑπτακαιεκοσάκις.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἀκόλουθον φυλλάδιον.)

ΟΙ ΚΑΚΟΙ ΟΙΩΝΟΙ.

Πρὸ ἐνὸς μηνός, ὅλαι αἱ ἐφημερίδες τῆς ἀνατολῆς καὶ τῆς δύσεως εἶχον ἀντηχήσει ἀπὸ τῆς πολυκρότου περιγραφῆς τῶν προπαρασκευῶν, αἱ ὁποῖαι ἐγένοντο εἰς Παρισίους διὰ νὰ πενηγυρισθῇ λαμπρῶς ἡ ἐορτὴ τῆς 3/15 Αὐγούστου, ἡ ἐορτὴ τῶν γενεθλίων τοῦ μεγάλου Ναπολέοντος, τὴν ὁποίαν ἀνεπέθετο ὁ ἀνεψιὸς του, καὶ καθιέρωσεν ὡς μόνην ἐθνικὴν ἐορτὴν τῆς Γαλλίας. Ἡ φήμη διεσάλπισεν ὅτι λαμπροτέρα πανήγυρις οὐδέποτε ἐθεάθη εἰς τὴν ὑφήλιον. Τὰ τελεῖσθαι κατορθώματα τῆς αὐτοκρατορικῆς ἐποχῆς ἐμελλον νὰ ἐπαναληφθῶσιν, ἐννοεῖται ἐν εἰκόνι. Ἡ εἰρηνικὴ κοιτὶς τοῦ Σηκουάνα ποταμοῦ προέκειτο νὰ μεταβληθῇ εἰς ὑγρὸν πεδῖον τοῦ Ἄρεως, καὶ ἐπλοῖα ἐτοιμάζοντο νὰ διδάξωσι τοὺς χειρσάκτους κατὰ οἰκούς τῶν Παρισίων πῶς συγκροτοῦνται αἱ ναυμαχίαι. Τὸ ἐσπέρας ἡ ἀχανὴς πύλις ἐμελλε νὰ μεταβληθῇ, διὰ λαμπτήρων, εἰς ἐπίγειον ἀστερωπὸν οὐρανόν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐμελλον νὰ ἀνοίξωσι τὰ χρυσὰ αὐτῶν πτερὰ πολυάριθμοι ἀετοί· καὶ μία τῶν μεγάλων πλατειῶν τῆς, μεταβληθεῖσα εἰς αἶθουσαν ἀναρχον καὶ ἀτελεύτητον χοροῦ, παρεσκευάζετο νὰ δεχθῇ 30,000 χορευτῶν καὶ χορευτριῶν τῆς κατωτάτης τοῦ λαοῦ τάξεως. Ἐπειδὴ δὲ ἐν γένει οἱ χορευταὶ καὶ διψοῦν καὶ πεινοῦν, μὴ ἐξαίρουμένων οὐδ' ἐκείνων δι' αὐτὸς ὁ χορὸς εἶναι ὅχι ἐνασχόλησις ἀνέτου βίου, ἀλλὰ ἀνεσις βίου ἐργατικοῦ, ὁ ἐν Παρισίους νομάρχης ἐπρονόησε καὶ περὶ ταύτης αὐτῶν τῆς ἀνάγκης καὶ διέταξε νὰ ἐτοιμασθῶσι 50,000 παγῶν καὶ σορβετιῶν, 60,000 σιροπιῶν, 60,000 διαφύρων πλακούντων καὶ 6000 κλιβανίσκων, ἥτοι μικρῶν φούρνων, ἵνα πολλαπλασιάζωσιν ἐπ' ἀπειρον τὴν τροφὴν τῶν λιμνηρῶν ἐκείνων στομάχων. Δίκαιον δὲ ἦτο τῶνόντι νὰ χορτάσωσιν ἅπασι τοῦλάχιστον καὶ οἱ πολλοὶ τῶν πολιτῶν τῆς δημοκρατίας, ἀφοῦ κατεβλήθησαν τοσοῦτον ἀξιωμανημόνευτοι ἀγῶνες ἵνα κορεσθῶσιν αἱ ἀνώτεραι τάξεις. Ἐνὶ λόγῳ, ἡ πανήγυρις αὕτη ἐμελλε νὰ ἀποβῇ μοναδικὴ καὶ ἀνταξία τοῦ ἐνεστῶτος Γαλλικοῦ πολιτεύματος, τὸ ὁποῖον, ὡς ἐκήρυξεν ὁ συντάκτης αὐτοῦ, δὲν ἔχει κάμμειν ὁμοιότητα μὲ κἀνὲν ἀπὸ τὰ προϋπάρχαντα εἰς τὸν κόσμον πολιτεύματα, καὶ εἶναι ὅλως καινοπρεπές.

Ἄλλ' ὅ τῆς ματαιότητος τῶν ἀνθρωπίνων διανοημάτων! Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἀνέτειλε τελευταῖον· αἱ

δε πλείστα τῶν προσδοκιῶν καὶ ἐλπίδων ἐμπτωώθησαν. Οἱ Ὀλύμπιοι θεοὶ ἐφρόνησαν, ὡς φαίνεται, τὰ ἔργα, δι' ὧν οἱ θνητοὶ ἡξίουσαν νὰ μεταβάλλωσιν εἰς ἐπιγίον παρὰδεδεικτον τὴν ἐπικτήτατον αὐτῶν κατοιχίαν. Τρικυμία φοβερά πρὸ ἡμερῶν ἐπισκλήψατο εἰς τὴν πόλιν τῶν Περσίων, ὅχι μόνον ἐμπόδισε τὴν τελείωσιν τῶν προπαρασκευῶν, ἀλλὰ, οὐδὲ τὴν ἐμπρὸν ἡμέραν σεβασθεῖσα, δὲν ἔπαυσε μυκωμένη κατ' ὅλον αὐτῆς τὸ διάστημα, καὶ, οὕτως εἰπεῖν, διακυρτωμένη κατ' αὐτῆς. Οἱ ὑπουργοὶ καὶ οἱ ἄλλοι δορυφόροι τοῦ προέδρου ἠθέλησαν νὰ παλαίσωσι κατὰ τῆς πεπωμένης ταύτης συμφορᾶς, καὶ ἐδείξαν τῇ ἀληθείᾳ εἰς τὴν Τιτανομαχίαν τυχὴν γενναϊότητα καὶ κατερίαν ἀξίαν καλητέρας τύχης. Ἀλλ' ἀνάγκη νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, ἠττήθησαν εἰς τὸν ἀνισον αὐτῶν ἀγῶνα.

Αἱ ἐρημερίδες τοῦλάχιστον ἀνήγγειλαν τὴν ἐπιούσαν, ὅτι ἡ θύελλα ἐν μέρει παρεμπόδισεν, ἐν μέρει ἀνέτρεψε τὰς πλείστας τῶν προπαρασκευῶν, εἰς τὰ Ἠλύσια πεδία, εἰς τὴν πλατείαν τοῦ χοροῦ, εἰς τὴν θριαμβικὴν ἀψίδα, ἐμπροσθεν τοῦ βουλευτηρίου καὶ ἀλλαχοῦ. Προςτούτοις τὴν παραμονὴν τῆς ἑορτῆς αἱ πύλαι ὅλων τῶν θεάτρων εἶχον ἀνοιχθῆαι εἰς τὸ πλῆθος ὁμοῦ, καὶ οἱ ἐργάται, σπεύσαντες νὰ ὤρσθησιν ἀπὸ τὴν περιστάσει ταύτην, ἐγκατέλειπον τὰς ἐργασίας των, κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην ὥραν τὴν δ' ἐπιούσαν τὸ πρωῒ, ἀπηυδνηκότες ὑπὸ τῆς ἀγρυπνίας, δὲν ἐδυνήθησαν νὰ ἐπαναλάβωσι τὴν ἐργασίαν· νέκ τοῦτο ἀπόδειξις, ὅτι ἐν τῇ πλησμονῇ τῶν ἡδονῶν πολλάκις ἡ μία ἀνατρέπει τὴν ἄλλην.

Ἡ θύελλα ὁμοῦ πρὸ πάντων, ἡ κατηραμένη ἐκείνη θύελλα ἐπέφερε συμφορὰς μεγάλας. Ἐξ αἰτίας αὐτῆς δὲν κατωρθώθη νὰ ἀπλωθῇ ἐπὶ τῶν ἐμπροσθεν τοῦ βουλευτηρίου ἐγεσθέντων ἱερωμάτων τὸ ὕψος τὸ ὅποιον ἐμελλεν, ὑπὸ πυροτεχνήματος φωτιζόμενον, νὰ παραστήσῃ τὸ ὄρος τοῦ ἁγίου Βερνάρδου καὶ τὴν διὰ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ, ἐν ἔτει 1800, μετέδασιν τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ἡ ἀποτυχία αὕτη ἦτο τόσῳ μᾶλλον θλίβερά ὅσῳ ἡ θέσις τοῦ εἰκονικοῦ μεγαλουργήματος εἶχεν ἐκλεχθῇ εὐστοχώτατα. Οἱ διατάξαντες τὰ κατὰ τὴν τελευτήν, ἐπεχείρησαν νὰ παραστήσωσι τὴν ἰδανικὴν ἐκείνην ὑπερῆσαν τοῦ ἁγίου Βερνάρδου ἐμπροσθεν τοῦ βουλευτηρίου, ὅχι δι' ἄλλο βεβαίως εἰμὴ διότι τὸ βουλευτήριον κατήντησεν ὁ κλασσικὸς γῶρος τῶν ἰδανικῶν καὶ φαντασιοκοπικῶν παραστάσεων.

Ἐπειτα ἡ σκέπη δι' ἧς ἐπροςπᾶθησαν νὰ στεγάσωσι τὴν μεγάλην πλατείαν τῆς ἀγορᾶς, τὴν παρασκευασθεῖσαν διὰ τὸν μυριαπληθῆ ἐκεῖνον χορὸν, ἐγένετο ἀνάρπαστος ὑπὸ τῆς τρικυμίας· ὥστε ἠναγκάσθησαν νὰ ἀναβάλλωσι ταύτην τὴν δημοθιμίαν διὰ τὴν 17 τοῦ μηνός· καὶ, ποιῶντες τὴν ἀνάγκην ἐν μέρει μεγαλοδωρίαν, ἐν μέρει φιλανθρωπίαν, διένειμαν τὰ μὲν παγωτὰ καὶ ποτὰ, τὰ ὅποια εἶχον ἐτοιμασθῇ καὶ δὲν περιέμενον, εἰς τοὺς στρατιώτας, τὰ δὲ πλακούντια εἰς τοὺς πτωχοὺς.

Ἐντὺς τῆς ἡμέρας, τὸ πλῆθος συνηθροίσθη ἀπειράριθμον εἰς τὰ Ἠλύσια πεδία, ὅπου ἐμελλον κατὰ τὸ

πρόγραμμα νὰ τελεσθῶσι διάφοροι ἀγῶνες καὶ διαγώσεις· ἀλλ' ἡ σφοδρότης τοῦ ἀνέμου ἐματαίωσε τὰ πλείστα τῶν θεαμάτων αὐτῶν. Οὐδ' ἡ εἰκονικὴ ναυμαχία ἐράνη ἀνταξία τῶν προσδοκιῶν τοῦ ὄχλου, ὅστις συνωθεῖτο εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ.

Τελευταῖον περὶ τὴν ὁγδόην ὥραν τῆς ἑσπέρας ἤρχισαν αἱ φωτοχυσίαι· πῶς ὁμοῦς ἠδύναντο νὰ ἀνθέξωσιν εἰς τὴν ἀδιαλείπτως βρέμουσαν καὶ συρίζουσαν καταιγίδα; Τὰ κατὰφρακτα φῶτα ἐπάλαισαν γενναίως πρὸς τὸν πολέμιον, ἀλλὰ τοιαῦτα καὶ κατὰ τὸ πρόγραμμα δὲν προέκειτο νὰ ἦναι πολλά· οὐδ' αὐτὰ δὲ τὰ ἐξ ἀρχῆς ὁρισθέντα ἐπρόφθασαν νὰ ἐτοιμασθῶσιν ὅλα. Ὁ κολοσσιαῖος ἀετὸς, ὅστις ἐμελλεν νὰ ἐπικωρυθῇ ἐπὶ τῆς θριαμβικῆς ἀψίδος δὲν κατωρθώθη νὰ ἐπιτεθῇ ἐπ' αὐτῆς ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνέμου· καὶ τοῦτο μὲν δὲν ἦτο δυστύχημα μέγα, διότι ἡ θριαμβικὴ ἐκείνη ἀψίς, ἔργον γιγάντιον, κτῆμα ἐς αἰεὶ, τὸ ὅποιον ἤρχισε νὰ ἐγείρῃ ὁ μέγας Ναπολέων καὶ συνεπλήρωσεν ὁ Λουδοβίκος Φίλιππος εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τῶν κατορθωμάτων τοῦ αὐτοκρατορικοῦ στρατοῦ, δὲν εἶχε χρεῖαν τῆς ψευδεπιχρύσου ἐκείνης φενάκης. Καὶ διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, δὲν θρηνηθῆμεν πολὺ διότι δὲν ἐπέτυχεν ἡ ἐπὶ τῆς Βανδομικῆς στήλης ἀναρρίχισις τεσσάρων ἄλλων ἀετῶν, οἱ ὅποιοι κατὰ τὸ πρόγραμμα ἐμελλον νὰ ἐπιβιβασθῶσιν ἐπὶ τοῦ ἐτέρου ἀμιμήτου μνημείου τῆς λαμπρᾶς τοῦ μεγάλου ἀνδρός ἐποχῆς. Ἀλλὰ τὸ δεινὸν ἦτο, ὅτι ἡ φωτοχυσία τῆς τε Βανδομικῆς στήλης καὶ τοῦ κατὰ τὴν πλατείαν τῆς Ὀμονοίας ὀβελίσκου ἀπέτυχε κατὰ κράτος. Ἄν τοῦλάχιστον τὰ μνημεῖα ταῦτα ἔμενον ἐντελῶς ἐσκοτισμένα, ἤθελον διατηρήσει τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς σκιᾶς των. Τί συνέβη ὁμοῦς; Τινὰ τῶν φώτων τῶν προσαρτηθέντων εἰς αὐτὰ ἐφεγγον, ἀλλὰ ἐσβέσθησαν, ὥστε τὰ μνημεῖα ἐκεῖνα παρίσταντο ὡς ἡκρωτηριασμένα, λελωδημένα, κικολοθωμένα, πεπρωμένα.

Τῇ δὲ 17 ἐγένετο ὁ πολυθρύλλητος χορὸς τῶν τρικυμιῶν ἡ ἀδυσώπητος ὁμοῦς τρικυμία ἐξηκολούθει καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός, αἶφνης ἐρράγη ἡ στέγη τῆς πλατείας, καὶ ποταμοὶ ὑετῶν εἰσέρρευσαν εἰς τὴν ἀγανῇ αἰθουσῶν, ὥστε αἱ κυρίαι ἠναγκάσθησαν ν' ἀνοίξωσι τὰ ἀλεξιβρόχιά των.

Ἡ κυβέρνησις, διὰ τῶν τηλεγραφικῶν εἰδησεῶν τῆς, ἐβεβαίωσε τὰς ἐπαρχίας ὅτι τὰ πάντα ἐγένοντο λίαν καλὰ· ὅτι ἡ ναυμαχία ἐπροξένησε πολλὴν ἐντύπωσιν, ὅτι αἱ φωτοχυσίαι ἐπέτυχον, ὅτι τὰ πυροτεχνήματα ὑπῆρξαν ἐξίσια. Αἱ ἐρημερίδες ὁμοῦς, καθὼς εἴπομεν, ἀπεκάλυψαν μετ' ὀλίγον τὴν ἀλήθειαν, εἶπον αὐτὴν μετὰ συστολῆς τινος, ἀλλὰ τὴν εἶπον. Πῶς δὲν ἐπατιμῆθησαν διὰ τοῦτο; εἶναι ἄπορον. Διότι, κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν σήμερον ἐν Γαλλίᾳ νομοθεσίαν, ἠδύναντο νὰ ἐπιτιμηθῶσι. Τῶνόντι κατ' αὐτὴν ἐπιτρέπεται εἰς τὸ Γαλλικὸν ἔθνος νὰ πράξῃ καὶ νὰ εἴπῃ τὰ πάντα ἐπὶ μόνῳ τῷ ὄρῳ, ὅτι δὲν θέλει εἰπεῖ ἢ πράξῃ τι δυνάμενον νὰ προξενήσῃ θλίψιν εἰς τὴν κυβέρνησιν. Π. γ. ἐπιτρέπεται γενικὴ καὶ ἐλευθέρη ψηφοφορία· ἂν ὁμοῦς ἐκλεχθῶσιν ἄνθρωποι μὴ ἀρεστοὶ εἰς τὴν κυβέρνησιν, ἡ ἐκλογὴ ἀνατρέπεται καὶ οἱ ἐκλο-

γείς νοθευοῦνται νὰ μὴ πηδῶσιν ὑπὲρ τὰ ἐ-
σκεμμένα. Ἐσχάτως τὰ μέλη ἐνὸς δημοτικοῦ συμ-
βουλίου παρητήθησαν διότι δὲν ἤθελον νὰ ὁμώσωσι
πίστιν εἰς τὸν πρόεδρον· οἱ ἐκλογεῖς, προσκληθέντες
νὰ ἐκλέξωσι τὸ δημοτικὸν συμβούλιόν των, ἀνέδει-
ξαν, διὰ τῆς ψήφου των, τοὺς αὐτοὺς ἄνδρας, καὶ ὅχι
τοὺς ὑποψηφίους τῆς Κυβερνήσεως. Ὁ ἐπαρχος ἠκού-
ρῳσεν ἀμέσως τὴν ἐκλογὴν καὶ δὲν διέταξε πλέον
νέαν ἄλλην, ἀλλὰ διώρισεν οἰκοθεν δημοτικούς συμ-
βούλους τοὺς μειονοῦντες ὑποψηφίους. Ἐγκλη-
δρῶν δὲ αὐτοὺς εἰς τὸ ἀξίωμα των, ἔλεξε τάδε.
« Κύριέ μου, νομίζω χρεὸς μου νὰ σὲς ὑπενθυμίσω,

ἐλευθεροτυπίαν· ἀλλ' οἱ νομάρχαι τοσοῦτον φροντί-
ζουσι νὰ μὴ λάβῃ τὸ κοινὸν κάμειαν δυσάρεστον
ἐντύπωσιν ὥς ἐκ τῆς ἐλευθερίας ταύτης, ὥστε τιμω-
ροῦσι καὶ αὐτὴν τὴν παράβασιν τῶν θεωρητικῶν κανό-
νων τῆς βόττορικῆς ἢ τῆς ποιήσεως. Πρὸ δύο μηνῶν,
εἰς καθήγητῆς ἐξέδωκε συλλογὴν ποιημάτων· λόγῳ
πολιτικῶν φρονημάτων, τὰ ποιήματα ταῦτα ἦσαν
ἀμώμητα, διότι οὐδὲν κοινὸν εἶχον πρὸς τὴν πολιτι-
κὴν· ἀλλ' ἡ κυβερνήσις ἐθεώρησεν ὅτι δὲν ἔχουσι ἀ-
ποχρῶσθαι χάριν καὶ φιλοκαλίαν· ὅθεν ὁ Κύριος καθη-
γητῆς προσεκλήθη νὰ γράφῃ εἰς τὸ ἐξῆς καλῆτέρας
στίχους.

Δοιδόβικος Ναπολιώτ.

ἔτι, ἂν καὶ διωρίζεσθε δημοτικοὶ σύμβουλοι πρὸς
τῆς κυβερνήσεως, εἰσθε ὅμως οὐδὲν ἥττον οἱ μόναι
νόμιμοι τοῦ δήλου ἀντιπρόσωποι. Δὲν σὲς διώρισεν ἡ
κυβέρνησις, ἀλλ' ἡ κοινὴ γνώμη. Εἶναι ἀληθές, ὅτι
ἐλάβετε ὀλιγωτέρως ψήφους ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους
σας· ἡ κυβερνήσις ὅμως δὲν θεωρεῖ ὡς ἀγαθὰς εἰμὴ
τὰς ψήφους, τὰς ὁποίας ἐλάβετε ὑμεῖς, τὰς δὲ δο-
θείσας εἰς τοὺς ἀντιπάλους σας θεωρεῖ ὡς πανηγὰς,
καὶ ἴσως ἐπιχειρήσῃ τὴν καταδίωξιν τῶν αὐθαδῶν
ἀνθρώπων, οἵτινες δὲν ἠσχύνθησαν νὰ δώσωσιν αὐτάς·
(Ἐφημερίς τῶν συζητήσεων τῆς 29 Αὐγούστου, στή-
λη 3 τῆς 1ης σελίδος). Ὁ νόμος καθιεροῖ ὁμοίως τὴν

Δὲν εἴμεθα ἐξ ἐκείνων οἱ ὅποιοι φροναῖσιν, ὅτι τὰ
ἔθνη τότε μόνον δύνανται νὰ εὐδαιμονήσωσιν, ὅτε ὁ
ἐσχάτος τῶν ἀχθορόρων, ὁ ἄνθρωπος ὁ μηδεμίαν πα-
ρέχων εἰς τὴν κοινωνίαν ἐγγύτησιν ἰκανότητος ἢ χρη-
στότητος δύναται νὰ ἀναβιδάσῃ ὅν τινα θέλῃ, ἢ καὶ
αὐτὸς ν' ἀναβιδασθῇ εἰς τὰ ὑπάρτα τῶν ἀξιοματίων ἢ
ὅτε δύναται ἐλευθέρως νὰ διαχέῃ εἰς τὴν κοινωνίαν
τὸν φθοροποιὸν ἰὸν τοῦ ψεύδους, τοῦ φθόνου καὶ τῆς
ἀμαθίας. Εἶδομεν, χάριτι θεῆς, πολλὰ κράτη ἰσχύσαντα
ἄνευ τῶν πανηγυρίων τῆς γενικῆς ψηφοφορίας καὶ
τῆς ἀχράτου ἐλευθεροτυπίας. Ὅτι νομίζομεν ὅμως
καλὸν, ἐν τῇ φιλολογικῇ ἡμῶν ματαιότητι, εἶναι

τὸ νὰ ἐκφράζωνται τὰ πράγματα διὰ τῶν αἰκείων ὀνομάτων, καὶ νὰ μὴ λέγεται ὅτι τὸ ἔθνος νέμεται πᾶσιν ἐλευθερίαν, ἐνῶ ἀληθῶς δὲν ἔχει οὐδὲ τὴν δεινὰ ἀπολαμβάνουσιν οἱ κάτοικοι τῶν μοναρχικωτέρων πολιτειῶν εἰς τὴν Ῥωσίαν λ. γ. ποτὲ δὲν ἤκουσθαι νὰ καταδιωχθῇ ἄνθρωπος διότι ἐπραξε τι ῥητὸς ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιτρεπόμενον, καὶ ἔτι ὀλιγώτερον νὰ ἐπιτιμηθῇ καθηγητὴς διότι ἐγραψε κακοὺς στίχους. Πολλοὶ κατηγοροῦσι τὴν συνταγματικὴν πολιτείαν ὡς ἐρειδομένην ἐπὶ τῆς πλάνης καὶ τοῦ ψεύδους, διότι, λέγουσιν, ἐνῶ κατ' αὐτὴν ἡ βασιλεία φαίνεται ἔχουσα ἅπασαν τὴν ἐξουσίαν, ἐπὶ τέλους ἡ βασιλεία οὐδὲν δύναται νὰ πράξῃ παρὰ τὴν θέλησιν τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους ἢ μιᾶς μερίδος τοῦ ἔθνους· τὸ ἐνεστὼς Γαλλικὸν πολίτευμα ἀνέτρεψε τοὺς ὅρους τῆς προτάσεως ταύτης, διότι, κατ' αὐτὸ τὸ ἔθνος φέρεται ἔχον ἅπασαν τὴν ἐξουσίαν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους τὸ ἔθνος οὐδὲν δύναται νὰ πράξῃ παρὰ τὴν θέλησιν ἀνδρὸς ἐνός.

Ὅπως δὴ ποτε, ἐπειτα ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα τὰ προηγουμένα, δὲν ἐννοοῦμεν τῇ ἀληθείᾳ πῶς ὁ Νομάρχης τῶν Παρισίων ἐπὶ τοσοῦτον ἐπιλήσιμον ἐγένετο τῶν κατεμένων αὐτοῦ, ὥστε νὰ μὴ τιμωρήσῃ τὰς ἐφημερίδας τῶν Παρισίων, αἵτινες ἐτόλμησαν νὰ περιγράψωσι τὴν ἀληθὴ τῆς ἀτμοσφαίρας κατάστασιν, κατὰ τὴν 15 Αὐγούστου. Οὕτω δὲ γνωσθεὶς τῆς ἀληθείας, τὸ Γαλλικὸν ἔθνος, ἐπειδὴ εἶναι ὀλίγον προληπτικόν, ἔλασε ν' ἀνησυχῇ διὰ τὴν ἀσυμφωνίαν αὐτὴν μεταξὺ τῆς ἀτμοσφαίρας καὶ τῶν βουλευμάτων τῆς κυβερνήσεως του. Σημειωτέον πρὸς ταῦτοις, ὅτι, δύο ἡμέρας πρὸ τῆς 15 Αὐγούστου, ἐνῶ ὁ πρόεδρος Λουδοβίκος Ναπολέον ἦτο ἀπὸ τὴν συνήθη ἐν τοῖς ὠκυαῖς κατοικίαν του, καὶ ἐπὶ ἱκανὰς ἡμέρας ἡ ἑα τοῦ ἰδιαιτέρου γραφείου του ἦτο κεκλεισμένη, εἰρηκὲς ἐξερχόμην πυρκαϊὰ ἐν αὐτῷ, ἀποτεφρώσασα πάντα τὰ ἐγγράφα καὶ σκεύη.

Τὰ τυχαῖα ταῦτα περιστατικὰ ἤθελον παρέλθαι ἀλλαγῇ ἀπαράτρητα· ἀλλ' εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅπου τὸ πολίτευμα δὲν στηρίζεται ἐπὶ ἐδραίου καὶ ὑπὸ τῶν αἰώνων καθιερωθέντος στυλοβάτου, οὐδὲ περιφρουρεῖται ὑπὸ τῆς ἀπαραιτήτου πρὸς τὸν νόμον εὐλαβείας, ἀλλὰ φέρεται τῇ δε κακείᾳ κατὰ τὰ ἀκαριαῖα πάθη καὶ συμφέροντα τοῦ ὄχλου ἢ τῶν δημαγωγῶν, εἰς τὴν Γαλλίαν αἱ προλήψεις καὶ οἱ κακοὶ οἰωνοὶ ἔχουσι πλείστην εἰς τὴν τύχην τῶν κυβερνήσεων ἐπιρροήν. Τίς δὲν ἤξεύρει ὅπως αἱ ἀνθρωπαὶ ἐπίστευσαν ἀπὸ τοῦ 1809 τὴν προσεχὴ τοῦ μεγάλου Ναπολέοντος πτώσιν, ἐνεκ τῆς πυρκαϊᾶς ἣτις συνέβη κατ' ἐκεῖνο τὸ ἔτος εἰς τὸν γορὸν τοῦ πρέσβους τῆς Αὐστρίας πρίγκηπος Σβάρτζενμπεργ, εἰς ὃν εἶχε παρευρεθῇ καὶ ὁ μέγας ἀνὴρ μετὰ τῆς συζύγου του; Τὸ δυστύχημα τοῦτο ἐθεωρήθη ἀπαίσιον, διότι ἀνάλογόν τι γεγονός εἶχε προηγηθῇ μικρὸν πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1789 ἔτους. Μήπως ὁ ἐν ἔτει 1820 βίαιος θάνατος τοῦ δουκὸς Βερρύος δὲν ἐθεωρήθη ὡς κακὸς οἰωνὸς διὰ τὴν τύχην τῆς Βουρβωνικῆς δυναστείας; ἢ δὲ συμφορὰ ἡ ἐπαγαγούσα τῷ 1842 τὸν πρῶτον θάνατον τοῦ ἀτυχοῦς πρωτοτόκου υἱοῦ τοῦ Λουδοβί-

κου Φιλίππου δὲν ὑπολαμβάνεται ἕως τὴν σήμερον ὡς μία ἀπὸ τὰς κυριωτέρας αἰτίας τῆς πτώσεως τοῦ Αὐρηλιανοῦ οἴκου; Ὅλοι ἤξεύρουσι τὴν ἱστορίαν τῆς κόρης ἐκεῖνης, ἥτις, μαγνητισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ, καὶ ἐρωτηθεῖσα περὶ τῆς μελλούσης τύχης τῆς Γαλλίας, ἀνήγγειλεν, ἐν τῷ Πυθικῷ αὐτῆς ὕπνῳ, τὴν προσεχὴ εἰς τὸν θρόνον ἀνάβασιν τοῦ Βουρβωνίδου Ἐρρίκου Ε'. Πέπρωται ἄρ' ἔτι ἡ ἐν ἔτει 1848 ἐκρχεῖσα ἐπανάστασις, ἡ μέχρι τοῦδε, εἰς μικροτέρας ἀναλογίας καὶ εἰς βραχύτερα διαστήματα, ἐπαναλαβοῦσα ὅλας τὰς φάσεις τῆς ἀρχαίας καὶ μεγάλης τοῦ 1789 ἐπαναστάσεως, καὶ παραστήσασα ἡμῖν μικράν τινα τρομοκρατίαν, καὶ μικράν Ὑπατείαν, νὰ συμπληρώσῃ τὸν μικρὸν αὐτῆς κύκλον, διὰ μικρᾶς τινοῦ αὐτοκρατορίας καὶ διὰ νέας παλινρθώσεως τῶν Βουρβωνῶν;

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν λέγομεν παίζοντες μᾶλλον· διότι ὁσαυδήποτε καὶ ἂν ἔχη τις νὰ παρατηρήσῃ περὶ τοῦ ἐνεστώτος τῆς Γαλλίας πολιτεύματος καὶ περὶ τοῦ ἀνοικείου ἰσως κόμπου, ὅστις ἐνίοτε ἐπιφαίνεται εἰς τὰς πράξεις τῆς κυβερνήσεώς της, οὐδεὶς δύναται νὰ ἀρνήθῃ, ὅτι ὁ σημερινὸς τῆς Γαλλίας ἀρχὼν ἔσωσεν αὐτὴν μὲν ἀπὸ ἐσχάτων κινδύνων, τὴν δ' Εὐρώπην, ἀπὸ συρράξεως φοβεράς. Τὸ δὲ ἀξίωμα αὐτοῦ φαίνεται τῶνόντι ὅτι θέλει ἐπὶ τέλους παγιωθῇ διὰ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ στέμματος· περίεργος μάλιστα εἶναι ἡ βαγδαία ἀλλοίωσις τὴν ὁποίαν ἐλαβεν ὁ τίτλος του ἐντὸς τῶν 9 μηνῶν, ὅσοι διήλθον ἀφ' ἧς ἐποχῆς κατέλαβεν ὁ ἀνὴρ οὗτος τὴν αὐταρχίαν τῶν πραγμάτων. Τὸ παρ' αὐτοῦ ἐκδοθὲν σύνταγμα ἀποκαλεῖ αὐτὸν ἀπλῶς πρίγκηπα· μετ' ὀλίγον ἀρχαίτινες καὶ ἐφημερίδες, ὁμιλοῦνται περὶ αὐτοῦ, εἶπον, ἡ Α. Ὑψηλότης ὁ πρίγκηψ· μετ' οὐ πολὺ συνεπληρώθη ἔτι μᾶλλον ὁ τίτλος καὶ εἶπον, ἡ Α. Αὐτοκρατορικὴ Ὑψηλότης ὁ πρίγκηψ. Ἐσχάτως δὲ εἰς τῶν Νομαρχῶν, πανηγυρίζων τὴν 15 Αὐγούστου, ἡγόρευσεν ὡς ἑξῆς εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ δοθὲν ὑπ' αὐτοῦ γεῦμα, πρὸς τοὺς συνεστιωμένους, «Κύριοί μου, ἐπειδὴ ἐορτάζομεν σήμερον τὴν ἐορτὴν τοῦ ἁγίου Ναπολέοντος, προτείνω νὰ πίνωμεν συγχρόνως εἰς τιμὴν τοῦ τοῦ αὐτοκράτορος καὶ βασιλέως Ναπολέοντος Α'. καὶ τοῦ πρίγκηπος Προέδρου Ναπολέοντος Β'. Ἐν ὅμως τῶν ἐπαρχιακῶν συμβουλίων τὰ ὁποῖα ἐζήτησαν ἤδη τὴν ἀνόρθωσιν τῆς αὐτοκρατορίας, τὸν ὀνομάζει Ναπολέοντα Γ', διότι θεωρεῖ δεύτερον, ὡς φαίνεται, τὸν υἱὸν τοῦ μεγάλου ἀνδρός, καὶ τοι μὴδέποτε ἄρξαντα. Ὁ δὲ στρατηγὸς Ἐσπινάσιος, ἀγορεύων δημοσίᾳ τὴν 15 Αὐγούστου ἐν Ἀλγερίῳ, ὡς ἐπίτροπος τοῦ προέδρου, εἶπεν ὅτι, ὁ ἀποστείλας αὐτὸν πρίγκηψ ἐπιθυμεῖ ὥστε ἡ εὐημερία τῆς Ἀλγερίας ν' ἀποτελέσῃ ἐν ἀπὸ τὰ κυριώτερα καυχήματα τῆς βασιλείας αὐτοῦ (car le prince qui m'envoie veut faire de la prospérité de l'Algérie une des principales gloires de son règne). Ἐπὶ πᾶσιν, ἑτερός τις Νομάρχης ἐν τῇ φωταψίᾳ ἦν παρεσκεύασε τῇ 15 Αὐγούστου, ἐπέθηκεν ἐπιγραφὴν βεβαιούσαν, ὅτι «ὁ Θεὸς ἐποίησε τὸν Ναπολέοντα καὶ ἀρεπαύσῃ» (Ἐφημερ. τῶν Συζητήσεων τῆς 23

Αύγουστου, 5 στήλη τῆς 2 σελίδος.) Ἐστω. Ἄς ἀνα-
πυθῶμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς ἀπὸ ἐγράψαμεν τὸ μικρὸν
τοῦτο ἄρθρον.

ΒΛΑΧΟΙ—ΒΛΑΧΙΣΣΑΙ.

Ὅταν λέγωμεν σήμερον εἰς τὰς Ἀθήνας *Βλάχα* ἢ
Βλάχισσα, ἐννοοῦμεν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ μετέω-
ρα ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἐκ διαλειμμάτων ἐπιτέλλουσιν
εἰς τὸν ὁρίζοντα τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ βορρᾶ καὶ ἐπι-
βίπτουσιν εἰς τὴν λιπρὰν αὐτῆς γῆν τὸν χρυσοῦν

πιδώση δικαιοσύνην εἰς τὸ γένος τῶν ἡμεδαπῶν αὐ-
τῶν. Βλάχων, αἱ ὁποῖαι, ἂν καὶ δὲν γορεύωσι πόλ-
καν, οὐδὲ φορῶσιν ἱμάτια Παρισινά, εἶναι οὐδὲν ἥτ-
τον συγγενεῖς τῶν ὁμωνύμων αὐτῶν πεπολιτισμέ-
νων κυριῶν. Διὰ τὴν μὴ τύχην δὲ καὶ δυσχερεστάθωσιν
αἱ τελευταῖαι, σπαύδομεν νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἡ κα-
ταγωγὴ ἀμφοτέρων εἶναι ἐνδοξος. Εἶναι ἀληθές, ὅτι
κρύπτεται ὀλίγον εἰς τὰ νέφη τῆς ἀγνώστου ἱστορίας,
ἀλλὰ ἵκται δὲν ἡξεύρει ὅτι αἱ ἐπιφανέστεραι γενεαλο-
γίαι ἔχουσιν ἀρχὰς ἀδελφούς, ἀσάφεις, καὶ τοῦτου
μάλιστα ἕνεκα σεβαστοτέραις.

Ἰωό-τι οἱ πολλαχοῦ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας καὶ
τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος ἐσπαρμένοι *Βλάχοι* εἶναι

ἑστὸν τῶν περιστάσεων περικυβερνῶν. Αἰσμονοῦμεν δὲ,
ὅτι πλησιέστερα εἰς ἡμᾶς, ἐν τῇ Ἀττικῇ αὐτῇ καὶ εἰς
πολλὰς ἄλλας Ἑλληνικὰς χώρας, ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι
πολλαὶ *Βλάχαι* τῶν ὁποίων τὸ γένος ὄχι μόνον ἀ-
ποτελεῖ ἀξιολογὸν μέρος τῶν κατοίκων τῶν χωρῶν
τούτων, ἀλλὰ καὶ διὰ πολλὰ ἄλλα εἶναι ἄξιον πα-
δατηρητοῦ. Ἡ Πανδώρα ἀπιράσσει σήμερον γὰρ ἀ-

οὐδὲν ἄλλο, ἢ ἀποικιοὶ τῶν κατείκων τῆς κυρίας πα-
ρὰ τὸν Ἰστρον *Βλαχίας*. Τοῦτο δὲν ἐξαγεται μόνον
ἀπὸ τοῦ κοινοῦ ὀνόματος, ἐτι δὲ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος
τῶν *Μεγαλο-Βλαχιτῶν*, τὸ ὁποῖον φέρουσιν οἱ περὶ
τὴν Πινδὸν εἰκόντες *Βλάχοι*, καὶ τὸ ὁποῖον ἀνακα-
λεῖ τὴν παρὰ τὸν Ἰστρον μεγάλην *Βλαχίαν* ὅτι τὸ
δύο φύλα εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἔθνος, καθίσταται